

meghatározónak. Szeretetteljes kritikáját megkapóan jellemzi: „A magyar sors senkinek a szemében nem tükröződött kegyetlenebbül, de szebben sem” – írja.

A kötet írásai arról tanúskodnak, hogy a fenti idézet magára Németh Lászlóra is érvényes. Nem kíméletes, de értő, érző olvasó.

Visszakanyarodva az *Aurorához*: „azt hiszem, hogy a feladatok ma megint itt tolongnak körülötünk, s megint könyörögnek a fiatalembernek: fogj meg, válts meg, vállalj el. A nagyság útja nyitva. Aki mer, tud és akar, beláthatatlan pályaterületet talál.” A kötet „hőseinek” pályáját látva, mindenki előtt nyitott a lehetőség: illúzió és alkotás.

KELEMEN LAJOS

Boríz

Elteszel, Isten, egy rám valló szőlőszembe.

*Hogy rendeződjék őszre másképp:
kifacsarnak a forrongások –
ráhajolva a tegnap túltöltött pohárra,
talán még az emlékezet is
életvágyat bontogat, bár nem zubogó,
mormogott dallam csak,*

most vagyunk igazán elemünkben,

*nem más veszít el, az érés kémiaja,
Mintha egy régimódi szentencia csapódnék szét,
döccennek a dolgok, és kisimulnak,
még a termékeny dagály csobog, s lármát ver,
aki bezuhant a présbe.*

*Dombok, hullámvölgyek ölének csemegéje,
kit-kit megtántorítsz,
de odabenn törvényed tisztáz; most préselődik, olvad,
közös színvallásul,
képem rokon szép arcába.*

*Megannyi ág, viszont-hajlat, bevallott,
bevallatlan múlt – látszik, nem az a bölcs,
aki akár egy emberöltőt megkerülne;*

*mutatkoznak az időből kivont világok –
megvan a tér, megvan a talaj,
ízenként bennem!*

*A készlet a szomjasok számára. Ó, semmi rohanás
a megbillent világból!
Ide hozzánk csak
lassan tessék,
a fényes szédülésen át.*

Egy vagon kő

*Egyszerű vaslapáttal egy vagon követ,
mikor minden darab
inkább visszabiccenne, mi, kölykök,
nyeldekelve lélegzést, hiúságot,
próbáltunk a sínek mellé lekotorni. Emlékszel
a telt, formátlan akarásra?
Ahány kődarab:
gördült és sülyyedt álom, kamaszkorunk
csontdarabjai –
a sínek, a vasút többet idéz eszembe,
mint amennyit illene elvetélni;
ugrunk tehát.*

*Sorsvonal, mondják az árkolt húsra,
tényleg Isten írta alá tenyeremet?
Akkor mennyire fáj!
S még itt a kép:
van választásunk – két kölyök dumál lányokról
a csűr előtt; senki ne kutassa
sorsosaikat,
hagyjuk, milyen érzés volt, mikor a vasutas
pénzzel traktált;
melyikünk is sejtette volna,
hogy az idegen járat elindult, úton van felénk
az idő valami postavonaton.*